

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 września 2016 r. P. C. (1) wystąpił o zasądzenie od (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 4.450 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 21 kwietnia 2016 r. poszkodowany C. L. doznał szkody w pojeździe marki J. nr rej. (...). W okresie od 22 kwietnia 2016 r. do 23 maja 2016 r. poszkodowany zmuszony był wynajmować pojazd zastępczy. Koszty najmu za wskazany okres wyniosły 6.400 Zł. Powód nabył wierzycelność względem pozwanego od poszkodowanego.

W dniu 15 grudnia 2016 r. Referendarz sądowy wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Zakwestionował przyjętą przez powoda wysokość dobowej stawki za najem pojazdu jak i uzasadniony okres korzystania z pojazdu zastępczego.

Wyrokiem z dnia 29 października 2018r. Sąd Rejonowy w Zgierzu zasądził od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz P. C. (2) kwotę 4450 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 czerwca 2016r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2927,89 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła strona pozwana.

Skarżąca zarzuciła rozstrzygnięciu:

a. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c., a to w wyniku dokonania newszechstronnej i dowolnej, miast swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego, przez:

- pominięcie przez Sąd I instancji dowodu z dokumentu – raportu z rozmowy prowadzonej pomiędzy poszkodowanym a pracownikiem pozwanego, podczas której poszkodowanemu została złożona propozycja najmu pojazdu zastępczego, mimo tego, że strona powodowa w piśmie z dnia 8 maja 2017r. potwierdził jego treść,

- pominięcie dowodu z zeznań świadka Ł. M., stanowiącego stwierdzenie okoliczności poinformowania poszkodowanego o możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego, jak również o możliwości weryfikacji stawek najmu przez ubezpieczyciela,

- brak uzasadnienia przez Sąd I instancji pominięcia wyżej przeprowadzonych dowodów;

b. naruszenie przepisów prawa materialnego, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a M. art. 822 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. i art. 361 § 1 k.c. poprzez błędną ich interpretację, a to w wyniku przyjęcia, że działania poszkodowanego powodujące zwiększenie rozmiaru szkody są normalnym jej następstwem, podczas gdy uszczerbek ten wykracza poza granicę odpowiedzialności ubezpieczeniowej pozwanego;

c. naruszenie przepisów prawa materialnego, poprzez ich niezastosowanie, a mianowicie art. 354 § 2 w zw. z art. 826 § 1 k.c., a to w wyniku przyjęcia, że poszkodowany nie winien był zadośćuczynić obowiązкови minimalizacji szkody poprzez skorzystanie z propozycji najmu pojazdu zastępczego, która została przedstawiona poszkodowanemu w momencie zgłoszenia przez niego szkody do pozwanego Towarzystwa (...).

W konkluzji skarżący wniósł o:

1. zmianę rozstrzygnięcia w zakresie zaskarżenia poprzez oddalenie powództwa w tej części, a także poprzez rozliczenie kosztów procesu stosownie do wyniku sprawy zweryfikowanego w toku instancji,

2. rozstrzygnięcie o kosztach procesu w zakresie postępowania przed Sądem I instancji oraz II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, stosownie do wyników postępowania i zasady odpowiedzialności strony za wynik sprawy.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zadana.

Wbrew zarzutom skarżącego podniesionym w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

Ustalenia stanu faktycznego dokonane przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne bez konieczności ponownego ich przytaczania.

W szczególności, nie znajduje żadnego uzasadnienia zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c..

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, Sąd I instancji poczynił ustalenia stanu faktycznego w tym zakresie, że konsultant pozwanego poinformował powoda, iż ten powinien skontaktować się z ubezpieczycielem, który zorganizuje najem. W rozmowie tej nie ustalono konkretnych ofert najmu pojazdu zastępczego. Jakkolwiek Sąd I instancji pominął raport z rozmowy znajdujący się na k. 55-56, to jednak okoliczność ta nie miała bezpośredniego wpływu na treść rozstrzygnięcia, bowiem powód przyznał, że rozmowa przebiegała zgodnie z jej zapisem. Nawet przyjęcie, że powód został poinformowany o górnej granicy kosztów wynajmu pojazdu zastępczego określonej przez stronę pozwaną na kwotę 130 zł za dobę, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie może skutecznie ograniczyć żądania powoda z tego tytułu naprawienia szkody w tym zakresie.

W niniejszej sprawie pozwany kwestionował przyjętą przez powoda wysokość stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego i okres najmu auta zastępczego. W toku postępowania likwidacyjnego Ubezpieczyciel wypłacił powodowi odszkodowanie tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w wysokości 1.950 zł i odmówił spełnienia świadczenia w pozostałym zakresie. Powód natomiast dochodził różnicy między wypłaconym odszkodowaniem, a należnością z faktury domagając się zapłaty kwoty 4450 zł

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że w przypadku szkody częściowej za konieczny i ekonomicznie uzasadniony czas najmu, zgodnie z obowiązującym orzecznictwem, przyjmuje się okres od dnia wyrządzenia szkody do dnia jej naprawienia, biorąc pod uwagę wszystkie technologiczne uwarunkowania związane z przywróceniem auta do stanu poprzedniego oraz przeprowadzeniem postępowania likwidacyjnego. W tym stanie rzeczy, zasadnie Sąd I instancji uwzględnił uzasadniony koszt najmu pojazdu zastępczego zgodnie z żądaniem powoda, tj. w okresie od dnia następnego po zdarzeniu, tj. od dnia 22 kwietnia 2016 roku do dnia 23 maja 2016 roku, kiedy przelano poszkodowanemu środki z tytułu ustalonego odszkodowania. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił okres czasu, przez który w pełni uzasadnione było korzystanie przez powoda z najmu pojazdu zastępczego.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd I instancji prawidłowo uwzględnił stawkę za najem pojazdu zastępczego na kwotę 200 zł na dobę.

Biegły sądowy wskazał w opinii, że uśredniony dzienny koszt najmu samochodu w klasie E (klasa pojazdu uszkodzonego) w dacie szkody wynosił od 183,27 zł do 500 zł brutto, średnio 315,06 zł brutto przy wypożyczeniu na okres 30 dni. Żadna z firm lokalnych i globalnych nie oferowała najmu za 130 zł za dobę, natomiast stawka przyjęta przez stronę powodową mieściła się w przedziale stawek rynkowych.

W tym stanie rzeczy brak jest podstaw do twierdzenia, że pojazd zastępczy, który ewentualnie mógł wskazać pozwany dla powoda, był pojazdem tej samej klasy, co pojazd powoda. W tym stanie rzeczy, zdaniem Sądu Okręgowego, w sytuacji gdy koszt wynajmu pojazdu powoda był niższy niż średnia stawek rynkowych dla samochodów tej samej klasy, co pojazd powoda nie sposób postawić skutecznie zarzutu, że działanie strony powodowej naruszało dyspozycję 354 § 2 k.p.c. w zw. z art. 826 § 1 k.p.c.

Brak jest również podstaw do przyjęcia, że Sąd I instancji naruszył przepisy prawa materialnego w szczególności art. 822 § 1 i 2 k.c. w zw. art. 436 § 2 k.c. i art. 361 § 1 k.c.

Zgodnie z niekwestionowaną zasadą odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę powoda, odszkodowanie winno w całości pokrywać szkodę wynikającą z określonego zdarzenia, z którym prawo wiąże obowiązek naprawienia szkody (art. 361 § 2 k.c.). Przepis ten wprowadza zasadę pełnego odszkodowania stanowiąc, że naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł i korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Racje ma Sąd I instancji, że normalnym następstwem w rozumieniu powołanego art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania przez poszkodowanego z własnego uszkodzonego samochodu, przy czym utrata możliwości korzystania z samochodu nie jest samoistną szkodą majątkową. Szkodą tą jest natomiast zobowiązanie powstałe z tytułu umowy najmu pojazdu zastępczego tj. wymagalny czynsz najmu.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego, zarzuty naruszenia prawa materialnego podniesione w apelacji nie znajdują żadnego uzasadnienia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. W zw. z § 2 ust. 3 § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r. poz.265).